

Arrest

nr. 175 871 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient via een op 10 februari 2016 gedateerd schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 maart 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve de in punt 1.1. bedoelde beslissing onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.02.2016 werd ingediend door :

[M.M.E., R.] [...]

nationaliteit: Egypte

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september

2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Mijnheer wenst een verblijfsmachtiging in België te bekomen voor een duur langer dan drie maanden. Mijnheer beweert dat hij de aanvraag niet kan indienen via de Belgische ambassade zoals de procedure voorziet.

Zo verwijst mijnheer naar zijn langdurige verblijf in België en de opgebouwde banden. Indien hij terug dient te keren naar het land van herkomst, zou dit een onevenredige maatregel zijn. Hij zou opnieuw blootgesteld worden aan geweld met eventueel de dood tot gevolg. De banden die hij met België heeft, zouden bijzonder groot zijn. Hij verblijft al geruime tijd niet meer in Egypte. Sinds februari 2011 verblijft betrokkene ononderbroken in België. Hij deed al het nodige om zich ten volle te integreren. Hij spreekt de Nederlandse taal. Hij sloot op 07.04.2015 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur af. Mijnheer is werkbereid, gaat naar de dokter en de tandarts, is aangesloten bij de christelijke mutualiteit, heeft een bankrekening en betaalt stipt zijn rekeningen. Hij heeft vrienden in België en voelt zich bijzonder goed thuis in België. Volgens mijnheer situeert zijn volledige sociale en familiale leven zich in België. In Egypte beschikt hij niet meer over een opvangnet. Mijnheer verklaart een sociaal en economisch welzijn te hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Voor mijnheer zou het niet mogelijk zijn om het grondgebied te verlaten.

De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit het recht kunnen verwerven om hier te verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor voorafgaand een machtiging aanvragen. De machtiging om langer dan 3 maanden in België te verblijven, wordt door de vreemdeling aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De beslissing wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf echter worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De door mijnheer aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheden waarom mijnheer de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer zou de bedoeling gehad hebben naar de Verenigde Staten van Amerika te reizen, maar is feitelijk op illegale wijze naar België gekomen. Hij vroeg geen visum aan via de Belgische ambassade, maar kwam naar België met de hulp van een smokkelaar. Mijnheer wist op voorhand dat het niet evident zou zijn om legaal in België te kunnen verblijven. Mijnheer beweerde gevlucht te zijn voor vervolging en startte een asielpcedure op. Hij is een koptisch christen en zou een relatie hebben gehad met een moslimmeisje die zich bekeerde tot het christendom. Het meisje werd volgens zijn verklaringen vermoord. Hij wachtte bij aankomst in België drie maanden vooraleer een eerste asielaanvraag in te dienen. Hij startte deze aanvraag op, op datum van 08.02.2011 maar deed er afstand van door niet op te dagen voor het interview bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij verklaarde depressief te zijn geweest door het overlijden van zijn vader. Tussen beide asielpcedures in verbleef mijnheer illegaal in België. Zijn tweede asielpcedure startte hij 2 jaar later op, namelijk op 30.09.2013. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. De asielpcedure werd afgesloten op 13.07.2015. Mijnheer diende een aanvraag 9bis in op 10.02.2016.

Mijnheer verbleef niet ononderbroken legaal in België. Mijnheer verbleef een eerste keer gedurende ongeveer 3 maanden legaal in België voor de duur van zijn eerste asielaanvraag. Voor de duur van zijn tweede asielaanvraag, verbleef mijnheer minder dan 2 jaar legaal in België. Tijdens dit verblijf is het

toegestaan te werken. Op die manier kan iemand die asiel aanvraagt, zelfstandig instaan voor eigen levensonderhoud. Mijnheer wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van die twee asielprocedures. Hij wist dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 13.07.2015 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mijnheer verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 21.10.2014 en dat verlengd werd tot 25.07.2015.

Mijnheer legt bewijzen voor dat hij gewerkt heeft in België, een document betreffende een eindejaarspremie, brieven afkomstig van de Federale Overheidsdienst Financiën (aanslagbiljet, aangifte in de personenbelasting), een bankkaart, een kaart waarop zijn bloedgroep vermeld staat, een kredietkaart, een isi+ kaart en facturen voor het gebruik van internet en voor laboratoriumanalyses. Mijnheer zou ook de Nederlandse taal beheersen (er bevinden zich geen bewijzen van het volgen van taallessen Nederlands in het dossier van mijnheer). Het feit dat mijnheer zich integreerde in de Belgische samenleving is alvast zeker en vast bewonderenswaardig, maar verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om van daaruit een visum aan te vragen voor een langdurig verblijf in België. Mijnheer zijn verblijf werd enkel toegelaten omdat hij zich vluchteling verklaarde en een aanvraag indiende om als zodanig erkend te worden. Gezien hij noch erkend werd als vluchteling, noch de subsidiaire bescherming verkreeg en een bevel betekende om het grondgebied te verlaten, had mijnheer zijn verblijf in België stop moeten zetten. Mijnheer is zonder wettig verblijf in België. Hij mag (tijdelijk) niet meer in België verblijven volgens de wet.

Mijnheer kon tijdens de asielprocedure in eigen levensonderhoud voorzien. Tijdens een asielprocedure is het toegestaan te werken. Mijnheer legt een brief voor van 03.04.2014 waarin staat beschreven dat hem de toelating wordt verleend tot tewerkstelling middels een arbeidskaart C geldig van 03.04.2014 tot 02.04.2015. De arbeidskaart werd verlengd, van 03.04.2015 tot 02.04.2016. Mijnheer legt een deeltijds arbeidscontract voor onbepaalde duur voor ondertekend op 07.04.2015. De verbintenis ving aan op 10.04.2015. Mijnheer legt loonbrieven voor en een algemeen overzicht voor de periode 01.01.2014 tot 31.12.2014. Mijnheer legt loonbrieven voor van oktober 2015 tot en met december 2015. Nochtans was mijnheer toen al uitgeprocedeerd. Mijnheer diende immers uiterlijk tegen 25.07.2015 het grondgebied van België te hebben verlaten. Mijnheer kan een verblijfsrecht verkrijgen als hij wil werken als werknemer. Mijnheer moet voldoen aan de voorwaarden om te mogen werken. Mijnheer krijgt dan een verblijfsrecht als arbeidsmigrant. Dat wil zeggen dat mijnheer naar België komt met het doel om er te werken. Mijnheer dient deze procedure op te starten in het buitenland via de Belgische consulaire of diplomatieke post.

De banden en de vriendenkring die mijnheer zou hebben opgebouwd, gaan niet verloren door een tijdelijke terugkeer naar Egypte. Bovendien zijn er moderne communicatiemiddelen waardoor mijnheer zijn banden en contacten intussentijd blijvend kan onderhouden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Mijnheer heeft geen familie in België. De moeder van mijnheer verblijft in Egypte, meer bepaald in de stad [S.] (in de [...]). Dat mijnheer geen banden meer zou hebben in Egypte is dan ook vrij ongeloofwaardig. Naast het feit dat zijn moeder in Egypte verblijft, heeft mijnheer gestudeerd en gewerkt in Egypte. Mijnheer studeerde aan de universiteit voor advocaat en oefende dit beroep uit. Mijnheer had ook een eigen kantoor. Hieruit kan afgeleid worden dat mijnheer een sociaal en economisch leven had in Egypte.

Aangesloten zijn bij een mutualiteit in België is vooral nuttig als iemand legaal in België verblijft. Dat is niet meer het geval voor mijnheer. Iemand die illegaal in België verblijft, kan dringende medische hulp krijgen. Mijnheer kan een visum aanvragen via de Belgische ambassade. Vervolgens kan hij zich opnieuw aansluiten bij een Belgische mutualiteit naar keuze. Dat mijnheer was aangesloten bij een mutualiteit verhindert hem niet zich tot de Belgische ambassade te richten. Mijnheer legt een betalingsopdracht voor van 34,68 euro vanwege de christelijke mutualiteit. Het document is dus geen indicatie dat hij effectief lid is van deze mutualiteit. Wat er ook van zij, het is geen buitengewone omstandigheid.”

De duur van het verblijf van mijnheer, kan niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid omdat mijnheer niet duidelijk maakt waarom hij om die reden zich niet zou kunnen verplaatsen naar de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst, in casu de Belgische Ambassade in Cairo (20, Kamel El Shennawi Street, Garden City; 11511 Cairo; Egypte). Het legale verblijf van mijnheer was relatief kort, zijnde respectievelijk 3 maanden en minder dan 2 jaar. Mijnheer maakt niet duidelijk voor welke hindernis hij staat dat hij niet naar Egypte zou kunnen reizen.

Mijnheer stelt dat hij gevaar loopt in Egypte en dat hij zelfs gedood zou kunnen worden. Deze stelling is te weinig concreet om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De asielinstanties die zijn verklaringen onderzochten, hechtten geen geloof aan zijn asielaanvraag. Mijnheer legt geen nieuwe elementen voor, noch enig stavingstuk dat eventueel kon opgestuurd worden door zijn moeder in Egypte. De Belgische ambassade bevindt zich in Caïro. Mijnheer zelf is afkomstig uit de provincie Sohag die zuidelijker ligt. Het is aan mijnheer om te duiden en aan te tonen welke risico's mijnheer in Caïro loopt.

Mijnheer kan voor zijn terugkeer kiezen voor vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties – sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties – bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mijnheer meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan hij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan "[...] schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en [...] schending van het motiveringsbeginsel;"

Hij geeft de volgende toelichting:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er vooreerst in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat hij in Egypte gevaar loopt en dat hij als Koptische christenen in Egypte het voorwerp zou uitmaken van discriminatoire maatregelen;

Dat nochtans uit algemeen gekende informatie en rapporten reeds daterend uit 2010 en 2011 blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen;

Dat nergens uit blijkt dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke koptische christenen werden vermoord en aanslagen op koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin koptische christenen zich thans in Egypte bevinden;

Dat ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, in zoverre dat het dan ook overduidelijk is dat verzoeker niet kan terugkeren naar Egypte, waar hij al 5 jaar niet meer verblijft om aldaar diens aanvraag tot regularisatie in te dienen;

Dat ook de huidige onlusten in Egypte, waartoe ook ten aanzien van toeristen alle reizen naar Egypte worden afgeraden, terugkeer in de weg staat;

Dat bovendien het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 oordeelde dat terugkeer van een koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM!

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden, hetgeen indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing dan ook niet zomaar voorbij mag gaan aan de nochtans alarmerende veiligheidssituatie in Egypte;

Dat het niet terug kunnen keren naar het land van herkomst, nu terugkeer een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt, eveneens door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dient te worden beoordeeld;

Dat verzoeker verder voldoende aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt in Egypte te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat het feit dat verzoeker een Koptische christen betreft dan ook wel degelijk een buitengewone omstandigheid inhoudt, waarom verzoeker niet naar diens herkomstland Egypte kan terugkeren, om aldaar diens aanvraag tot regularisatie in te dienen;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst voor verzoeker instabiel is, doch verzoeker thans sinds 2011 (!) in België verblijft en verzoeker alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Egypte onbestaande zijn geworden;

Dat verzoeker geen contacten meer onderhoudt met diens familieleden en het volledige sociale en familiale leven van verzoeker zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Egypte, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 5 jaar in België verblijft en alhier zijn leven heeft opgebouwd en zelfs werd tewerkgesteld!!

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker tewerkstelling kan bekomen;

Dat verzoeker van zodra hij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt enkel de plicht in voor de verwerende partij om te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, quod in casu.

Noch de in het middel aangehaalde formele motiveringsplicht noch het in het betoog aangehaalde evenredigheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij te dezen nog een afweging dient te maken tussen de belangen van verzoeker enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds.

2.4. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont niet in concreto aan dat de overwegingen van de bestreden beslissing hem niet toelaten er zich op te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer daar verzoeker in zijn betoog de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert.

De Raad bekijkt het middel dan ook verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst hierbij naar omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat er in de bestreden beslissing “*geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen*”.

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten

ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. Met zijn betoog over de buitengewone omstandigheden, reeds ontplooid in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.8. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, is van oordeel dat hij niet kan terugkeren gelet op de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, ontkent wat in de bestreden beslissing kan gelezen worden en toont onbegrip voor de bestreden beslissing, maar dit toont niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door verzoeker aangevoerde omstandigheden kennelijk onredelijk is. Verder wijst de Raad erop dat een verwijzing naar een arrest van de Raad zonder een nummer mee te delen, de bestreden beslissing evenmin aan het wankelen kan brengen.

2.9. Verzoeker benadrukt zijn lang verblijf in België en zijn integratie alhier maar hiermee haalt hij niet onderuit wat verweerder hierover in de bestreden beslissing stelde, namelijk: *“Het feit dat mijnheer zich integreerde in de Belgische samenleving is alvast zeker en vast bewonderenswaardig, maar verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om van daaruit een visum aan te vragen voor een langdurig verblijf in België.”* en *“De duur van het verblijf van mijnheer, kan niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid omdat mijnheer niet duidelijk maakt waarom hij om die reden zich niet zou kunnen verplaatsen naar de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst, in casu de Belgische Ambassade in Caïro [...]”* Deze motivering is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat zich in zijn geval een andere beoordeling opdringt.

2.10. Verzoeker beperkt zich verder tot een reeks van loutere beweringen die hij op geen enkele manier staft. Zo beweert hij dat hij nergens terecht kan bij terugkeer, dat er bij zijn terugkeer onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig zouden zijn, maar hij toont niet aan dat dit inderdaad het geval is of dat hij deze nodig zou hebben. Door verder louter te ontkennen dat het programma voor vrijwillige terugkeer waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, garanties kan bieden, toont verzoeker niet aan dat hij hier geen beroep op kan doen indien hij dit nodig heeft.

2.11. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden

volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker uit zijn overtuiging dat hij “overduidelijk” niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en verwijst naar “algemeen gekende informatie en rapporten daterend uit 2010 en 2011” maar hiermee toont hij niet aan dat verweerders analyse, namelijk: “Mijnheer stelt dat hij gevaar loopt in Egypte en dat hij zelfs gedood zou kunnen worden. Deze stelling is te weinig concreet om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De asielinstanties die zijn verklaringen onderzochten, hechtten geen geloof aan zijn asielrelaas. Mijnheer legt geen nieuwe elementen voor, noch enig stavingstuk dat eventueel kon opgestuurd worden door zijn moeder in Egypte. De Belgische ambassade bevindt zich in Caïro. Mijnheer zelf is afkomstig uit de provincie Sohag die zuidelijker ligt. Het is aan mijnheer om te duiden en aan te tonen welke risico’s mijnheer in Caïro loopt.” onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoeker concretiseert zijn vrees voor vervolging niet en gaat er aan voorbij dat zijn asielaanvraag reeds ten gronde onderzocht werd door zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad. Waar verzoeker verwijst naar de “recente verwickelingen” en “huidige onlusten in Egypte” en poneert dat de “Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is”, dient de Raad op te merken dat het verzoeker vrijstaat een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Door te verwijzen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zonder aan te tonen dat hij zich in dezelfde situatie bevindt, kan hij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond, te meer daar de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker “[...] de schending van het evenredigheidsbeginsel” aan.

Hij licht zijn betoog als volgt toe:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Egypte, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en tewerkgesteld werd, enorm is;”

2.13. Verzoeker heeft vijftientig jaar in Egypte verbleven en verblijft slechts sedert een vijftal jaar in België. Hij kan niet dienstig voorhouden dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Alleszins, de bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker alsnog legaal naar België komt. Zij houdt niet meer in dan dat verzoeker de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in zijn land van herkomst moet indienen. Verzoekers overtuiging dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden, toont daarvan geen schending aan.

Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In zijn derde middel voert hij tenslotte het volgende aan: “Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;”

Hij betoogt als volgt:

“Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Egypte voor Koptische christenen alarmerend is;

*Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden;
Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het
EVRM;*

*Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld
in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”*

2.15. Gelet op de geuite kritiek, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA